

Je vois une année
Un soir de sa vie
Un livre Achetée

Vincent Massée

Gedichten

Liefdesbaby

Roffels op harde gitaren
Muziek in halve noten
verwarring van mijn verstand
roerige zielen vastgehouden in een Avondland
kindje dicht jouw toekomst
in het nu van een zoete bron

Waarom ben ik dood
kijkend door een rode waas
voelend naar leven
dolend voel ik mij dwaas

Jij bent eenzaam zonder ons
wij zijn niet samen als jij van ons scheidt
kan de dag ons binden
aan het bed dat liefde heet.

Mijmeringen

Ik mijmer vandaag over het verleden en de altijd onbekende toekomst.

Het wat achter ons is spreekt tot de verbeelding, het herinnerd ons.

Vandaag denk ik aan het toekomstige, de grote onzekere factor van het geluk.

Zonder geluk en wijsheid waren wij geen mensen geweest, mijmer ik.

Zonder de overspannen verwachting van geluk geen ethische wezens als de onze.

Het simpele feit dat de man bij thuiskomst zijn kinderen aanhaalt maakt hem tot een dromer.

Hij droomt van voorspoed en liefde en geeft daar blijk van.

Het mijmeren zit mij in het bloed, zonder de overdenking der dagen kan ik niet bestaan.

Velen nemen de dag zoals deze zich voordoet, dat is het beste.

Mensen zoals mijzelf buigen de dag en proberen er alles uit te halen, vermoeid gaan zij slapen.

Elke dag opnieuw.

Kunt u ook de dagen buigen, zodat de bijzondere ene dag meer licht vangt dan het venster vanwaar deze uitspringt, uw leven in?

Ik sta voor het venster en kijk hoe de mensen onder mij op de straat lopen.

De meesten gaan naar die ene goedkope bazaar aan het einde van het plein.

‘Big Bazaar’ staat er op en het is er druk.

Armen vol spullen nemen zij mee naar buiten.

Ladingen met mijmeringen, want: ‘Wat zou ik hiermee kunnen doen?’

Ik zie jonge meisjes met jonge jongens naar binnen gaan en besef dat mijn stad er een nieuwe liefdesattractie bij heeft.

Zo is er ruimte voor de geest tussen het gewoel van elke dag.

Vanachter mijn raam op veertien hoog overdenk ik de dagen en zie de toekomst voor mij.

Soms helder en dan weer vaag.

Toch blijf ik dromen en noem dit ‘mijmeren.’

Vincent Massée, 2014-04-13

Mijn dochtertje drijft

Op haar witte schoentjes deze,
danszaal door,
Met mijn ogen vast geweven,
kijkend naar haar,
grote geluk.

Witte zeerook als een grote Egyptische fata morgana,
woestijn van de liefde.
Alles omvattend,
leert ze dansen

kleine passen huppelend,
K3,
langs de wanden van de grote zaal.
Spiegels kaatsen naar haar.
De grote warme hand van ons leven,
samen de wereld door,

drijven schepen van ons af,
naar ons toe op de rede voor het strand.
Dampen omfloersen haar lange haren.
Tedere ogen rusten op,
mijn kleine grootste fan .

Moment

Vrijheid is zien door
een waas van wijsheid.
Niets zal zijn als de

wijsheid pirouetteert over
glad ijs, wit.
Dromend van tegenwoordigheid.

Laat de kunst verbeelden wat
vrijheid bracht aan
wollige schapendromen.

Vrij in de dans over
groene graasweiden.
Niets dan heiligheid lokt ons,

vluchtig vloeit de ene ziel in
andere levenssappen.
Voor een moment ontsnapt

de vrijheid ons door
een voile los geweven.
Glans van het gelaat.

Wijsheid is kuis, wil
niets tonen, dan wat
vertier in een ogenblik wil verhullen